

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Davida Hipšera v právní věci žalobkyně: **Z. V.**, zastoupena JUDr. Libuší Šmehlíkovou, advokátkou se sídlem Michálkovická 108, Ostrava - Slezská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 9. 2015, č. j. 20 Ad 37/2014 – 52,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobkyně – advokátce JUDr. Libuší Šmehlíkové – **se určuje** na odměně za zastupování a na náhradě hotových výdajů částka 1.573 Kč, která jí bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně Z. V. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, jímž by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 9. 2015, č. j. 20 Ad 37/2014 – 52, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 2. 9. 2015, č. j. 20 Ad 37/2014 – 52, zamítl žalobu Z. V., kterou se domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též „žalovaný“) ze dne 18. 4. 2014, sp. zn. SZ/514/2014/4S-MSK, č. j. MPSV-UM/3835/14/4S-MSK, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky - krajské pobočky v Ostravě (dále také „Úřad práce“) ze dne 21. 2. 2014, č. j. 154787/2014/OOI, o přiznání doplatku na bydlení ve výši 763 Kč měsíčně od 1. 12. 2013.

Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku nejprve předestřel nesporné skutkové okolnosti projednávané věci, a to, že žalobkyně podala dne 2. 12. 2013 u správního orgánu

prvého stupně žádost o doplatek na bydlení (dále jen „žádost“), že v rozhodném období (3 měsíce před podáním žádosti) měla stabilní příjem 5.711 Kč (sestavující se z invalidního důchodu ve výši 5.101 Kč a z přídatku na dítě ve výši 610 Kč). Žalobkyni byl vyplácen příspěvek na bydlení ve výši 2.040 Kč a příspěvek na živobytí ve výši 1.283 Kč. Jde-li o výdaje na bydlení, krajský soud uzavřel, že činily 4.517 Kč (2.307 + 550 + 1.660).

Krajský soud následně vymezil právní rámec projednávané věci, kterým byl zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“) a předestřel z něj vyplývající vzorec, jehož vyplněním lze zjistit doplatek na bydlení a jeho výši. Po dosažení rozhodných údajů do tohoto vzorce správní soud stejně jako předtím žalovaný správní orgán dospěl k závěru, že žalobkyně měla nárok na doplatek na bydlení v částce 763 Kč.

Krajský soud ale nepřisvědčil prostému tvrzení žalobkyně, že její příjmy jsou nižší, neboť je nedoložila žádnými důkazy. Poukazovala-li na listinný důkaz ve věci vedené krajským soudem pod sp. zn. 20 Ad 38/2014, deklarující snížení příspěvku na bydlení z částky 2.040 Kč na 1.487 Kč, postrádal tento důkaz v projednávané věci jakoukoliv relevanci. Je tomu tak proto, že ke snížení uváděného příspěvku došlo oznámením ze dne 12. 2. 2014, a to s účinností od 1. 1. 2014. Správní soud však přezkoumával rozhodnutí o nároku na doplatek již ke dni 1. 12. 2013 (tedy za období, kdy výše příspěvku na bydlení žalobkyni činila stále částku 2.040 Kč). Žalovaný proto nepochybil, pokud žalobkyni vyčíslil výši doplatku na bydlení právě částkou 763 Kč. O nákladech řízení rozhodl krajský soud tak, že žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení (výrok II.) a odměnu ustanovené zástupkyni žalobkyně určil částkou 4. 719 Kč.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost, kterou opřela o ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Stěžovatelka ve svém mimořádném opravném prostředku dovozuje, že je její kasační stížnost přípustná a přijatelná a má za to, že pokud jí byl přiznán doplatek na bydlení ve výši 763 Kč, nebylo tomu tak v souladu se zákonem o pomoci v hmotné nouzi.

Z tohoto důvodu trvá na kasační stížnosti a nadále zastává názor, že při výpočtu doplatku na bydlení od 1. 12. 2013 mělo být správně vycházeno z částky 1.487 Kč měsíčně a nikoliv z částky 2.040 Kč.

Stěžovatelka proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení a přiznal soudem ustanovené zástupkyni žalobkyně - JUDr. Libuši Šmehlíkové, advokátce, odměnu za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti a náhradu hotových výdajů.

Žalované Ministerstvo práce a sociálních věcí se k podané kasační stížnosti žalobkyně nevyjádřilo, ač s ní bylo řádně obeznámeno.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnosti napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Byť stěžovatelka opřela důvody své kasační stížnosti pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., z obsahu tohoto mimořádného opravného prostředku vyplývá, že krajskému soudu vytýká jen to, že při výpočtu výše doplatku na bydlení, který jí měl být přiznán za měsíc prosinec 2013, vyšel tento správní soud nesprávně z výše příspěvku na bydlení, jež jí byl přiznán

pokračování

za toto a předchozí období ve výši 2.040 Kč, ačkoliv měl správně vyjít z částky příspěvku ve výši 1.487 Kč (tj. z částky, na kterou jí byl příspěvek snížen s účinností od 1. 1. 2014).

Jak správně uvedl již krajský soud, stěžovatelka se u žalovaného, resp. u Úřadu práce domáhala přiznání doplatku na bydlení, a to od 1. 12. 2013 (žádost ze dne 2. 12. 2013). Jak Úřad práce, tak i žalovaný a posléze i krajský soud byli povinni při posuzování nároku na tento doplatek i jeho výši vycházet z rozhodných údajů pro toto období, jak blíže stanoví ust. § 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi.

Podle ust. § 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi činí výše doplatku na bydlení za kalendářní měsíc rozdíl mezi částkou odůvodněných nákladů na bydlení připadajících na aktuální kalendářní měsíc, sníženou o příspěvek na bydlení vyplacený v měsíci bezprostředně předcházejícím aktuálnímu kalendářnímu měsíci, a částkou, o kterou příjem a) osoby (§ 9 odst. 1) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí převyšuje částku živobytí osoby, nebo b) osoby a společně posuzovaných osob (§ 9 odst. 1) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí převyšuje částku živobytí společně posuzovaných osob; pokud však v rámci společně posuzovaných osob, které jsou posuzovány pro účely pomoci v hmotné nouzi, není některá z osob považována za osobu v hmotné nouzi nebo není oprávněnou osobou, stanoví se výše doplatku na bydlení s poměrnou částí příspěvku na živobytí připadající na osobu, která není považována za osobu v hmotné nouzi nebo není oprávněnou osobou.

Z dikce poukazovaného zákonného ustanovení a ve spojení s § 10 zákona o pomoci v hmotné nouzi, bez jakýchkoliv pochybností vyplývá, že jak správní orgány, tak i krajský soud při určení výše doplatku na bydlení musely nutně vyjít z částky příspěvku na bydlení, který byl stěžovateli vyplacen v měsíci bezprostředně předcházejícím aktuálnímu kalendářnímu měsíci (prosinec 2013). Správní orgány proto opodstatněně vyšly z výše příspěvku na bydlení, který byl stěžovateli vyplacen v měsíci listopadu 2013 [krajský soud v rozsudku mylně uvedl aktuální měsíc (prosinec 2013)]. V tomto období byl žalobkyni vyplácen příspěvek na bydlení ve výši 2.040 Kč.

Správní orgány, ani krajský soud při určování výše doplatku na bydlení u stěžovatelky za měsíc prosinec 2013 nemohly v žádném případě vycházet z výše sníženého příspěvku na bydlení, který byl stěžovateli přiznán a vyplácen až od následujícího období - od 1. 1. 2014 (tj. z částky 1.487 Kč).

Z uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost směřující proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 9. 2015, č. j. 20 Ad 37/2014 – 52, protože není důvodná (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti zastoupena ustanoveným zástupcem - advokátkou JUDr. Libuší Šmehlíkovou. Podle ust. § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, byla této advokátce určena odměna

za zastupování v částce 1.000 Kč za jeden úkon právní služby (sepis kasační stížnosti) a podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč. Protože je ustanovená advokátka plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku, která odpovídá příslušné sazbě daně z přidané hodnoty, jež činí 21 %, tj. o částku 273 Kč. Celková částka 1.573 Kč bude ustanovené zástupkyni vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, protože v tomto případě u ustanoveného advokáta odměnu za zastupování a hotové výdaje platí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku n e j s o u opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2015

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu